

a že prostředky jím použité byly objektivně způsobilé i snížení vážnost republiky v očích posluchačů i ohrožení obecný mír v republice, předpokládající smírné soužití všeho občanstva. Nelze však ani upříti, že výrok o překérní a katastrofální situaci nejen v republice, nýbrž i v jiných státech, — rozumí se podle tendence řeči obžalovaného ve státech s občanskou vládou nebo aspoň stejné ústavní formy, jako je čl. stát — by byl po případě i způsobilý ohrožení také poměr Čs. republiky k těmto jiným státům — téhož ústavního uspořádání, jež obžalovaný svým výrokem rovněž hanobil, i když je jménem neuvedl. Ostatně na této okolnosti nesejde, poněvadž skutková podstata přečinu podle § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. je již dána zjištěním, že hanobení republiky obžalovaným bylo způsobilé snížení její vážnost nebo ohrožení mír v republice. Neodůvodněnou a z části po zákonu neprovedenou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3679.

Polír, jemuž byl svěřen dohled nad stavbou (zřízením vřetenové zdi s předem vybranými otvory pro betonové schody), který úkol ten převzal a v osudné době jej zastával, je povinen (§ 335 tr. zák.) podřízeného dělníka (zedníka) poučiti, jak se práce ta dělá; nevyvíňuje ho, že takovou práci ještě nekonal.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1929, Zm I 127/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. ledna 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti těla podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek netrpí neúplností ve smyslu § 281 č. 5 tr. ř. Skutečnosti, které vyšly na jevo při hlavním přelíčení a z nichž stížnost onu výtku dovozuje, týkají se vesměs okolností, které pro právní hodnocení případu ve směru stížností dovozovaném nemají vůbec významu. Není pro obžalovaného omluvou, že podobné práce, jako jest zřízení vřetenové zdi s předem vybranými otvory pro betonové schody ještě nekonal, že podle jeho zkušeností mají se práce ty konati zásadně jinak, že staviteli Š-ovi sdělil tento svůj nedostatek znalostí, nesouhlasil povšechně se způsobem práce, jak se u něho dělala, a již několik dní před tím dal staviteli Š-ovi výpověď a byl u něho zaměstnán jen několik dní. Zůstává rozhodujícím, že obžalovanému jako zodpovědnému polírovi byl svěřen dozor nad onou stavbou a že úkol ten převzal a v osudné době jej zastával, kterážto skutečnost není výsledkem řízení nijak uvedena v pochybnost a není ani zmateční stížností otřesena. Jeho neznalost podobného provádění stavby tím spíše měla mu býti popudem ke zvýšené opatrnosti, po případě k získání si potřebných vědomostí a in-

formací závčas před započatím práce, buď od stavitele stavbu vedoucího nebo od osoby v oboru tom znalé. V případě, že schopnosti obžalovaného nedostačovaly k pochopení onoho způsobu práce, měl zaříditi potřebné, by zodpovědnost za vedení práce byla přesunuta na jinou osobu. Že se však nejednalo o takový druh stavby, že by dosah její nebezpečnosti nemohl obžalovaný postihnouti, vyplývá z vlastních vývodů stížnosti, kde se dovozuje, že každý prostý dělník normálních znalostí musil již sám nebezpečnost práce posouditi, a činěn jest takto pokus přesunouti zavinění na zedníka M-e, provádějícího onu stavbu. V tom směru vytýká zmateční stížnost rozsudku i neúplnost pro domnělé nepřihlídnutí k zodpovídání se stavitele Š-a, že »každý vyučený zedník musí míti tolik znalostí, by věděl, že když vybere přes polovici zdiva, musí zed' spadnouti«, jakož i ke skutečnosti potvrzené svědkem Václavem S-ou, že svědek napomínal M-e, by mu stavba nespadla. Leč případné spoluzavinění osoby třetí stěžovatele nevyvíňuje, an rozsudek zjišťuje, aniž by stížností bylo zjištěno to zeslabeno, že nastalý úraz (trestný výsledek) byl v příčinné souvislosti s činností (opomenutím) stěžovatelovým, a nerozhoduje, že i jiné příčiny spolupůsobily na onom výsledku. Nemá významu ani to, že obžalovaný přejímal tehdy na stavbě materiál a nemohl zároveň vykonávati dozor nad prací zedníka M-e; pouhým upozorněním předem, po případě podle potřeby podrobnějším návodem o postupu práce před odchodem z místa pozdějšího neštěstí mohl obžalovaný dostatečným způsobem učiniti zadost své povinnosti.

Mínil-li zmateční stížnost, provádějíc zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že není úkolem dozorčího orgánu poučovati dělníka o okolnostech, o nichž může předpokládati, že je zná a jako každý soudný člověk znáti musí, stačí upozorniti na zodpovídání se obžalovaného, že jemu, polírovi stavby a tudíž osobě ve stavbě zkušenější, než jest prostý zedník, způsob stavbyvřetenové zdi a zakládání schodiště nebyl vůbec povědomý, a že teprve sám u jiného zedníka musil se poučiti, jak se práce ta dělá. Onen druh stavby není tudíž takovou znalostí, kterou lze za všech okolností předpokládati u každého normálního člověka (zedníka) i když nemá předběžných znalostí v tom oboru, takže by nebylo třeba podřízení dělníka ve směru tom poučovati. Rozsudek však nevěří ani zodpovídání se stěžovatelovu, že M. vykonával práci jiným způsobem, než jak mu obžalovaný nařídil, a zjišťuje takto, že obžalovaný dal jednak rozkaz M-ovi vybíratí t. zv. kapsy, aniž by zároveň dutiny byly patřičně zajišťovány, a též poručil mu dlátem odsekávati v cihlách rýhu, jednak zjišťuje též, že opomenul při práci té naň dohlédnouti a dáti chybu včas napravit; v tom právě shledává zavinění obžalovaného a nastalé sesutí zdi a smrt Josefa B-a, jakož i lehké poškození na těle Jana M-e, jako příčinný následek této trestné činnosti (opomenutí).

Čís. 3680.

Hlavní přelíčení v obnoveném řízení má se vztahovati nejen na veřejnožalobní čin, ohledně něho byla obnova povolena, nýbrž i na výrok o trestu ohledně právoplatného odsouzení pro soukromožalobní činy,